

Charles

Geen Twitter-revolutie in Tunesië

In Tunis zijn ze met andere zaken bezig, maar op internet is inmiddels een discussie in volle gang of de opstand die president Ben Ali de kop kostte de geschiedenis in zal gaan als de eerste Twitter-revolutie. Eerlijk is eerlijk: Twitter, Facebook, YouTube en e-mail hebben een grote rol gespeeld bij de spectaculaire gebeurtenissen die in recordtempo leidden tot de vlucht van de dictator. En ook Wikileaks deed mee, door berichten te publiceren waarin de Amerikaanse ambassadeur vertelde hoe de president, zijn vrouw en haar familie het land als een stel maffiosi leegroofden. Maar in Tunesië wist iedereen dat al heel lang – veel te lang. Als je vroeger in dit land een splinternieuwe Ferrari voor de deur van een discotheek of restaurant zag staan, omringd door bodyguards, dan was het duidelijk dat er een familielid van Ben Ali op bezoek was. En in Hammamet werd op een van de mooiste plekken aan het strand jarenlang gebouwd aan een enorme villa, zo groot als een klein hotel, uiteraard voor iemand 'van de familie'. In Hammamet, in de villa-wijken ten noorden van Tunis en overal in het land zijn deze huizen inmiddels geplunderd en in brand gestoken.

Ben Ali controleerde de oude media zoals kranten en televisie volledig. Maar voor een dictator in onze tijd is dat niet langer voldoende. Toch ben ik ervan overtuigd dat de doodsteek voor de Tunesische dictator uit de hoek van de oude media kwam, namelijk van de televisiezender Al Jazeera uit Qatar. Nadat de wanhopige Mohammed Bouazizi (de echte held van deze revolutie) zichzelf van het leven beroofde, was het Al Jazeera die de Tunesische bevolking van dag tot dag informeerde over de gebeurtenissen. Gedurende vele jaren was de frustratie onder de bevolking over de werkloosheid, de hoge prijzen, de ongekende corruptie rond Ben Ali en de politieterrorisme enorm opgelopen. Vorig jaar waren er 'verkiezingen', maar opnieuw betekende dat geen enkel uitzicht op verbetering. Ben Ali deed namelijk voor de vijfde keer mee. Daarmee was zijn ondergang onafwendbaar, want de Tunesiërs konden eenvoudig niet meer.

Toen de rellen ver van Tunis begonnen en de gehate politie met scherp schoot, was Al Jazeera de eerste zender die erbij was. Het ging niet (alleen) om studenten, maar om een hele generatie zonder toekomst. De meeste informatie onderling werd volgens mij verspreid via mobiele telefoons, niet via internet. Er werd gevochten met een mobieltje in de ene hand en een steen in de andere. Op zenders van de staatstelevisie werd vooral gevoetbald, er was niets te zien over wat er op straat gebeurde. De president hield nog een toespraak, maar zoals bij vele politici was zijn gevoel voor timing dramatisch slecht. Een dag later is hij het land ontvlucht en begonnen de genadeloze afrekeningen met zijn handlangers.

In Marokko, Libië, Algerije en Egypte houden de machthebbers hun adem in. Voor Tunesië hoop ik op een eind goed, al goed. Dit schitterende land met zijn geweldige geschiedenis verdient het. Ik ga er in elk geval zo snel mogelijk weer naartoe!

Charles Huijskens

Charles Huijskens is communicatieadviseur. Huijskens Communications is gevestigd in Amsterdam.

**Ik ben ervan overtuigd
dat de doodsteek voor
de Tunesische dictator
uit de hoek van de oude
media kwam**